

UUT'T OLDE VODDEN

Mien grommo droëg vól 'nliefsken
Dat neumdzen zee een jak,
Mooi! 'kgeef toew op 'nbriefken
Dat tat somgen de ogen uut stak!
Ut jak was feitluk half lange,
tHing heelmòol óver dee spleet,
kBun wel een betjen bange
Daj zek dat tdink andes heet
Geef ut tan moor'n andre name.
Dooran hek tan ok lak,
kVon tdink veur eur 'nfaame!
Mien grommo zei dus: „Jak”.

Zee droëg ok'n képer bôvenrok.
Doorin, 'n endjen onder de heupe
Zat dee split, spléte zek ze ok,
nLôsse noad, zo zonder kneupe.
Ikke, kleine krummel dak was
Von 't jak neet bes int veleen
Dee spléte zat noe onder de jas
En dus kun ik um neet zeen!
Ik mogge ummers wel us 'nkêber
De hand deur dee split stekken
En uut eur noaszak dan weer
nHoop dinge uut goan trekken!

Zo as ieleu zeker wel weet
Droëgen vrouwlúu een noaszak,
Teguswoordug zeej dat neet,
Toch was zon dink een gemak!
Ze stopten door zo alles in,
Wel een betjen met vestand,
Waj zo dan bie oe heb, ik vin
Dat hei moor mooi bie de hand!

Ai de noaszak vol had'n edoane
En e dan op oew diej bungelen
Zoj wel nbetjen moeiluk goane
Ie liëpen wel us te slungelen.
Noew heb ze dure tasse ekoch
Mooie kleurn, fonklent niej!
Moor vrôgger met 'n noaszak toch
Hadden ze beie hande vrij!

De noaszak met bentjes um boek
Bôven de heupe, met een strik,
Ze vonnen zich zelf wel kloek,
. Iej denkt: „Zee liëver as ik!”

Toch, zéén koj dee bungel neet,
Met dee stiëve wieje rökke an,
Zon rok dee hoas alléne steet,
Merkte gin mense dr iets van!
As onze moderne deerntjes us
Zon dikke noaszak umme deen
Geleuf van mien dan moor gerus
Daj dee bult wel zollen zeen!
Dee rökkskus van teguswoordug
Nog dunner as vloeipapier,
Woor de wind gewoon deur zuch
Dóóronder vestop ie gin zier!

Trouwens veral bie j winterdag
Zeej hoas gin rökke meer,
Ut rökksen geet wat óverstag
nBokke deilt lakens uut nkeer!
Och, woorum zoln ze tneet doon,
Zon bokse kan heel bes stoan,
Al gaft wel us nbetjen hoon
Door zolt wel goed umme goan!
Mansluu zekt tr wel us wat van
Doot of ze tmoor niks vindt,
Ondertussen zúut' ndeerne dan
Oógen, dee hoas veslindt!
Door zólt deerns niët óver zeurn
nStrakke bokse is een stuntjen!
Dan kómp ók us nkeer noa veurn
Eur billen en eur kuntjen!

Jò ech, ok in de bokse wel
Blif de vrouwlukheid bestoan
Al gaft destieds eers een rel
Das noa ntiedjen óver egoan.
Wee dr noe nog óver pruttelt
Is een kniesoor wak oe zeg
Ze heb zich toë wels vekkutteld
Moor das al lange bie eleg!
En dat ut ok warmer is
Door dôrf ik um te striëjen!
Toch is tr vin ik ok wat mis,
Somge mèkus wilt gin niejen!
tBreuksken mot tr old uut zeen
Niej vindt dée dat neet heurt,
Woor ze dan ok wat an deen!
tIs gek, moor toch ut gebeurt!

Kots was hier ndameke-deern

Dee'n spieker-brook had ekoch
Moor veur tdink in 'n pekske
kwam
Vrôëg zee of ze effen moch!
En de bokse met noa buuten nam.
Ze lei op de weg ut stuk kleeer,
Klom in eur auto dee door ston,
Toë reej zn paar keer op en neer
Oaver de bokse tut ze von
Dat ut nieje der wel af was!
Zeg ie noew: „Dèn was tan gek!”
En vin ie dat tat gif gin pas,
Ontholt van mien dat ze ok zek
Dat de móde dat altiéd al was!

Mode is en blif een must
Vrouwlúu kónt tr neet um hèn,
En ze bunt ok mode-bewust!
Mansluu holt meer van gewèn,
As ze old heb dat makkluk zit
Veult ze zich in niej neet fit!

Mien grommo kon neet zonder
Eur képer rökke en ut jak,
Rechs dee splitte en dr onder
Zat tan altiéd de noaszak.
Noe 'nbokse of flodder-dinge
Van rökkskus, ze vinat tat gemak,
As ze dóorn noaszak onder hingen
Zat ut rökksen neet meer strak!
Rökke halflang, rökke heel kot
tVeranderd met ut joor
Onze vrouwlúu en deerns mot
Toch an mode met doon moor!

Soms nemt de mode ok
Inens een grote ummekeer wel
Neet alléne vrandert dan 'nrok
Moor ut hele kleren-bestel!
Ok zeej vake noa een zekre tied
Dat ut olde soms kump weer
tWodt tan eprézen wíed en zied
As Níj, modern en nog vól meer!

Wee wèt kump dee stiëve rok
En ok de noaszak nog us ooit
Weerumme, dee hier dan ok
Nog us héél hoge ogen gooit!

Ome Jehan